

[Poul Schlüter.]

vedtagelsen af en sådan lov, som jeg håber folketinget snart vil kunne beskæftige sig med, at man kun giver ganske få koncessioner, naturligvis uden hensyn til, om ansøgeren er dansk eller udlænding.

I det politiske billede spiller naturligvis også Wernerrapporten en stor rolle. Jeg tror nok, at man kan fastslå, at denne rapport i den første tid har været genstand for megen misforståelse. Den omhandler et udvidet økonomisk samarbejde, som ikke har juridisk rod i selve Romtraktatens ordlyd. Men jeg synes, det skal fremhæves i dag, at Wernerrapporten er en slags resolution, man kunne også kalde den en programerklæring; den er ikke bindende, ikke engang for fællesmarkedets nuværende medlemsstater. Der er ikke lagt nogen fast tidsplan for dens gennemførelse.

Efter min opfattelse er i øvrigt denne plan uhyre fornuftig netop som en programerklæring. Foreløbig er der kun vedtaget to beslutninger på ministermødet den 9. februar, og jeg synes, de er så fornuftige, som man kan ønske sig: Den første drejer sig om, at man skal foretage gensidige orienteringer om den økonomiske politik. Ja, det manglede da bare andet i vor verdensdel, hvor det enkelte lands økonomi bliver stadig mere afhængig af, hvordan det går i de andre lande. Det andet område er etablering af et vist valutarisk samarbejde mellem nationalbankerne med henblik på at indsnævre kursudsvingene, som gang på gang har vist sig at være skadelige ikke blot for enkelte, men i og for sig for alle lande, i alt fald for roen og stabiliteten i den internationale samhandel. Længere går man ikke med Wernerrapportens ideer før 1973.

Hvad der skal ske derefter med hensyn til samarbejde om almindelig økonomisk politik, om kredit- og valutapolitik, om beskatningsproblemerne er uafklaret, og det får Danmark selv en indflydelse på. Jeg kan da ikke se, at det i princippet skulle være betænkeligt, at man stiler mod f. eks. at indføre et ensartet beregningsgrundlag for momsen, som jo bliver den almindelige indirekte beskatningsform overalt i Europa. Det må stimulere den frie vareudveksling og lette meget andet. Og at man stiler imod, at de enkelte lande fører beskyttelsespolitik igennem særlige skatte-

satser på det ene eller andet felt, som kan tiltrække visse industrier, er der vel heller ikke noget sært i at man vil prøve at undgå. Målsætningen i Wernerrapporten er sund. Men vi får selv indflydelse på den konkrete udformning, og jeg mener, det er tåbeligt på forhånd principielt at afvise et samarbejde på disse områder. Det må være opgaven at undgå økonomiske spændinger og stadige valutakriser i vor del af verden.

Jeg vil gerne nævne, hvad den nye norske statsminister fremhævede i en udtalelse forleden. Den norske statsminister, hr. Bratteli, sagde ifølge Aftenposten for den 10. maj på et stort møde i Norge, at når man skal bedømme Wernerrapporten, må man se den i lyset af erfaringerne fra de sidste ugers valutakrise, og så fortsatte den norske statsminister:

„På dette område anviser den meget omtalte Wernerplan en vej til, at regeringerne kan etablere en fælles suverænitet, som giver dem reel valutarisk og pengepolitisk myndighed. Det ville etablere en demokratisk suverænitet, som i dag ikke eksisterer. Den nuværende tilstand kan bare glæde de valutahajer, som tjener formuer, hver gang en sådan valutakrise opstår.“

Det synes jeg var kloge og erfarne ord, og jeg tror, at denne udtalelse, der altså går på Wernerrapportens indhold, må være egnet til at gøre indtryk i begge sider af folketingssalen.

Hr. Ivar Nørgaard nævnte i sin tale for et øjeblik siden, at der var en vis modvilje også i arbejderpartikredse i Norge over for en norsk indgang i fællesmarkedet. Jeg synes dog også, at det i denne forbindelse skal fremhæves, at omkring 75 pct. af deltagerne på det norske arbejderpartis nylige årsmøde var for en fortsættelse af den nuværende norske markedspolitik.

Fra dansk side må vi naturligvis ved forberedelsen af dette udvidede økonomiske og monetære samarbejde holde fast i den grundsætning, at man ikke i fællesmarkedet bør kunne træffe beslutninger med bindende virkning for os, dersom sådanne beslutninger kan gribe ind i det sociale sigte, vi ønsker lagt ved udformningen af det danske skattesystem. I øvrigt vil jeg også gerne sige i den forbindelse, at det må være et dansk mål sammen med andre at arbejde for, at der